

איצרות התפילות

הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

א' בתשרי תשפ"ז | שבת קודש | גלוץ 218

ראש השנה, תשפ"ז

מן העלי' חכם בעידו שמואלי שליט"א

"ועקרת יצחק לזרעו"
היום ברחמים תזכר"

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצה	ר"ת
18:15	18:55	19:24	20:10
18:35	18:55	19:24	20:10
18:34	18:54	19:24	20:09
18:33	18:53	19:22	20:07

*במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - ב' תשרי

ב. רבי משה גאון, אביו של הרב אג"ן | רבי סלמאן אליהו, מח"ס כרם שלמה, תש"א | רבי יוסף צבי וייס מערלין | רבי שמעון הורוביץ לידר, ר"י שער השמים, מח"ס קול מבשר | רבי משה כהן, מח"ס זכות משה, תרפ"ג | רבי שמריה גריינימאן, תשנ"ב

יום שני - ג' תשרי

ג. גדליה בן אחיקם, ג' של"ט | רבי יוסף בכור ויטאל, מראשי מקובלי בית אל | רבי אפרים הכהן, מראשי המקובלים בירושלים, תשי"ז | רבי ישראל ליפשיץ, מח"ס תפארת ישראל על המשניות | שמעון נתן נטע בידמון, האדמו"ר מללוב, תר"ץ | רב גדליה אייזמן משגיח בישיבת קול תורה, תשע"ב

יום שלישי - ד' תשרי

ד. רבי יוסף דויטש, בעל החסדי יוסף בירושלים | רבי אברהם דאנציג, מח"ס חיי אדם, תקפ"ו | רבי ישראל יעקב בורלא, מח"ס מקור ישראל | רבי צבי הירש אשכנזי, מח"ס כוס הושועות | רבי יעקב חי ג' השני, תער"ב

יום רביעי - ה' תשרי

ה. נפתלי בן יעקב אבינו, קבור בקדש נפתלי, ב' קצ"ח | רבי נפתלי כ"ץ מלובלין

יום חמישי - ו' תשרי

ו. רבי יעקב יוסף הורפא, מח"ס שמן הטוב | רבי שמואל אברהם צדקה חוצין | הסבא משפולי, תקע"ב | רבי ישראל טוויסיג, תשכ"ח | רבי בנימין גר"ל, תשל"ה | רבי צבי הירש קופשיץ, תשל"ו | רבי אברהם כלפון, ראב"ד טריפולי, מח"ס חיי אברהם, תק"פ

יום שישי - ז' תשרי

ז. רבי יעקב ענתבי, רבה של דמשק | זבולון בן יעקב אבינו, קבור בלבנון | רבי יוסף ברבי, דיין בג'רבא, מח"ס בן פורת יוסף, תרע"ט | רבי מרדכי ב"ר דוד מטאלנא

יום שבת - ח' תשרי

ח. רבי אבנר ישראל הצרפתי, אב"ד פאס | רבי שלמה בכור חוצין, מאגזני בבל, התרנ"ג | רבי אליעזר ניסן טייטלבוים מאוהל | רבי נח מלבוניץ, תקצ"ג

מופדות המיישר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנעדר מדי יום ע"י מיר"ד גדול המקובלים

שלוחה 3 א כואטסאפ

לעריכת אוזרות

באמצעות צדדיים של אברכי ירבעי הישיבה כולל סעודת דרכי תורה וקדיש כולל תעודת שישלח אליהם

שלוחה 7 א כואטסאפ

הידור מצווה

התחבית לספרי תורה, תפילין ועיבודים בקריית של מיר"ד שליט"א וכן כל ספרי מיר"ד

שלוחה 5

תיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקחוד ללא שניות טיפוסים שלוחה 7

קביעת פגישה למור

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא להגיע ללא קביעת תור מראש

כולל לאברכים מציינים החזקת אברך ללימוד התורה הקדושה להצלחתן

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שואל את הבט או היכנס לאחר הישיבה

מכון להוצאת ספרים

ניתן להקדיש לעצ

תהלים לילדים

להזכרת שמות

בלימוד התהלים

לילדים שלוחה 8

חלקת ספרי

האור הזמני

ללא עלות

שלוחה 4

לקבלת ההלכה

הזמנית כ-2 דק'

של הלכות

יש לעלות בקשה

בדואר

בית הוראה

שאלות אקטואליות

בהלכה

שלוחה 2

ישיבה גדולה

לכתובים

תפארת התורה

שלוחה 9

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

מכון הרב בניהו שמואל מיר"ד

03-55200004 | www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים

טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-371829

משולחן המלך

פנינים מסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

תכלית בריאת העולם?

בראש השנה אנחנו אומרים: 'זה היום תחילת מעשיך'. מה זה תחילת מעשיך? הרי זה לא בריאת העולם. בריאת העולם הייתה בכ"ה ב'אלול'?

אלא הכוונה היא לבריאת האדם הראשון, שנברא ביום ראש השנה. יום בריאת האדם נקרא 'תחילת מעשיך', ולמה? כי האדם הוא הבחיר והעיקר של הבריאה.

כל העולמות, העליונים והתחתונים, נבראו כולם, והאדם מנהיג אותם. כולם נבראו לצורך האדם, לשרת אותו. אם הוא לא שומר את התורה, כולם הולכים והם לא יכולים להתקיים, שנאמר: "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי" (ירמיהו לג, כה).

העולם מתנהג בחסידות

הגאון מוילנה שואל, איך העולם עמד והתקיים בימים ראשון עד שישי שרק בו נברא האדם? כלומר, איך העולם עמד כשהאדם עדיין לא היה קיים כדי לעבוד את האדמה וללמוד תורה? מי העמיד את העולם?

אלא מביא הגאון מוילנה, שהקדוש ברוך הוא העמיד את העולם רק על ידי 'חסד'. אפילו שהאדם לא היה קיים, העולם התנהג ב'חסד'. הקדוש ברוך הוא אמר: 'אני אנהיג את העולם רק בחסד', פלא פלאות.

אומר הגאון מוילנה, כמו שאז כל הימים האלה עמדו בגלל החסד שהקדוש ברוך הוא הגביר, גם עכשיו בימים הללו מתגלה אור.

הליכותיו של החפץ חיים

החפץ חיים היה אדם שלא דיבר כל ימיו לשון הרע. הוא חיבר את ה'משנה ברורה', שכל העולם לומד ממנה את הלכות 'אורח חיים' ונהנים ממנה מאוד, וחיבר ספר 'חפץ חיים' על שמירת הלשון וחזיון התורה. כמו כן, חיבר ביאור על כל מעשה הקורבנות, כי אמר בכל רגע: "כשייבנה בית המקדש, איך נדע להקריב קורבנות? מה ההלכות?". עשה דברים גדולים בעולם, והיה עניו גדול מאוד, והיה הולך כאחד הפשוטים.

באתי פה להתפלל, כי אני מוציא ספר הלכה, ואני מתפלל לקדוש ברוך הוא שלא תהיה בו שום טעות, שאנשים לא יטעו בהלכה באשמתי".

תראו מה זה יראת שמיים... אדם הולך, בוכה ומתפלל להשם בצורה כזאת.

תלמידים שהסתובבו שם פגשו את הגוי, והוא שאל אותם: "אתם התלמידים של רבי ישראל מאיר?". אמרו לו: "כן, איך אתה מכיר אותו?"

סיפר להם הגוי מה שראה, איך הרב שלהם שוכב בשדה ובוכה להשם שלא תצא שגגה מתחת ידו.

איני רוצה שהגנב יפגע

כשהדפיס את ה'משנה ברורה', היה הולך ומוכר את הספר בעצמו.

פעם אחת שכר עגלה ונסע לעיר אחת. באמצע הדרך עצר ה'חפץ חיים' לעשות דבר דחוף, ואמר לעגלון לחכות לו. העגלון ברח לו עם העגלה, עם הספרים ועם הכל...

ה'חפץ חיים' לא אמר כלום, הלך את כל הדרך ברגל והתעייף מאוד. כשהגיע לעיר, מצא את העגלון ושילם לו את כל מה שמגיע לו, גם על הדרך שברח, אחר כך שכר עגלה אחרת ונסע לעיר אחרת.

אמרו לו: "אבל הגעת לעיר הזאת, תמכור פה את הספרים?".

שכנעו אותו הפצירו בו, והוא השיב: "אם אמכור פה את הספרים, העגלון יבין מי אני ותהיה לו בושה גדולה על מה שעשה לי. כדי שלא יתבייש, אלך למכור את הספרים במקום אחר".

איזה מידות אלה, למנוע בושה ממני שפגע בו, פלא פלאות.

אהבת ישראל אמיתי

היו מציעים לו משרות רבות והוא לא רצה, כי רצה להתפנות לחיבור הספרים. פיתו של ה'חפץ חיים', מרת זקס ע"ה (אמו של ראש ישיבת חברון), נשאלה פעם מה היא זוכרת מאביה, והשיבה: "מה אני לא זוכרת? הכל אצל אבא היה דברים גדולים!!".

כל יום הוא היה עושה חשבון נפש, מודה להשם, קורא 'נשמת כל חי', ומדבר עם אשתו להודות להשם יתברך על מה שנתן. בכל ערב ראש חודש ובכל שבוע היה עושה חשבון נפש. בסוף השנה היה מפרט כל רגע ורגע של השנה: חודש תשרי, חודש מרחשון, חודש כסלו, הכל מפורט.

שנה אחת אמר שהוא זוכר כל מה שעשה במשך כל השנה, חוץ ממש דקות שהוא לא זוכר אותן בבירור, ואיזו תשובה הוא היה עושה על זה!

עונג שבת

אני בוכה...שלא תצא שגגה תחת ידי

כשהוא חיבר את הספר 'משנה ברורה', על כל דבר היה מתפלל.

גוי אחד ב'ראדין', שהייתה לו אחוזה ושדה גדול, נכנס באחד הבקרים בשעה 3:00 או 4:00 לפנות בוקר לראות מה קורה בשדה. פתאום הוא שומע צעקות ובכיות. רץ לכיוון הקול, ורואה אדם שוכב ובוכה בבכיות נוראות. זה היה ה'חפץ חיים'.

שאל אותו הגוי: 'מה קרה?' ו'החפץ חיים' ענה לו: 'אני מבקש ממך סליחה שנכנסתי לשדה שלך'.

מפי מרן מ"ר גדול המקובלים

הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר' | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור
השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

יש מה לעשות - תתעלף!!!

פעם בא רב של עיירה אחת אל ה'חפץ חיים' ואמר לו: "מצב היהדות בעיירה בשפל המדרגה, המסיתים מרימים ראש, יש התפקרות גורפת, מה ביכולתי לעשות?".

שאל אותו החפץ חיים: 'יש שיעורי תורה'?

ענה הרב: 'אני מוסר שיעור לקומץ של שישה אנשים, הנוער מדיר את רגליו, מה אני יכול לעשות'!!

שאל החפץ חיים: 'ומה עם הכשרות'?

ענה הרב: 'הקצב פוסק בעצמו את השאלות ולא שומע לי, מה אני יכול לעשות'!!

שאל: מה עם הטהרה? ענה: 'המקווה סגור, הקהילה לא משלמת לפלן, מה אני יכול לעשות'!! שאל הח"ח: 'ומה עם תלמוד תורה'?

ענה: 'מזמן נסגר, הכל הולך לחילונים'.

זעק לעומתו ה'חפץ חיים': 'מה אתה יכול לעשות? להתעלף, אתה כן יכול! לצעוק ולזעוק להשם!

הישועה באה מתוך זעקה, כמו שכתוב: "ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו, ותעל שוועתם אל האלהים" (שמות ב, כג).

בזמן מלחמה הכל נמכר

פעם שאל מיישהו את ה'חפץ חיים': כתוב ב'זוהר הקדוש', שכל מצווה שנעשית בלא יראה ואהבה ('בדחילו ורחימו') אינה עולה למעלה (תיקוני זוהר, תיקון ע). מה יקרה לאנשי דורנו? הרי מי יכול להעיד על עצמו שהוא מקיים מצוות ביראה ואהבה גדולות להשם?

אמר לו החפץ חיים: פגשתי פעם בעל מאפייה שטיבו של הלחם שלו היה מצוין, אך הצורה של החלות לא הייתה יפה במיוחד, ולכן לא תמיד קנו ממנו.

והנה בזמן המלחמה פגשתי אותו שוב, ושאלתי אותו איך העסקים. ענה לי: "מצויין, הכל נמכר!".

חבל על כל דקה

ה'חפץ חיים' לא רק שהאריך ימים, אלא כל ימיו היו מלאים, בבחינת 'ואברהם זקן בא בימים' (בראשית כד, א), שהיה מנצל כל רגע.

הוא היה נועל נעליים בלי שרוכים, ואמר: "חבל על הזמן לשרוך את הנעל. לשרוך נעליים לוקח דקה, וכל יום דקה זה הרבה זמן מצטבר".

אחד הרבנים ראה את ה'חפץ חיים' חוזר מדרך מעייפת, ועוד לפני שחתנו הספיק לפשוט את הצעיף, ה'חפץ חיים' כבר פתח גמרא ולמד בזריזות נפלאה.

הזמן אשר אתה עומד בו - קודש הוא

הרבה פעמים אדם אומר לעצמו: 'לא הצלחתי, מחר נתחיל משהו חדש', או מנסה לברוח כשיש ניסיון קשה ואומר 'נמתין לזמן נוח יותר'. על זה היה ה'חפץ חיים' אומר את הפסוק: 'המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא' (שמות ג, ה). של" יאמר אדם: "עכשיו קשה לי בעבודת השם, אמתין לימים אחרים של התרוממות". לא.

אלא בַּמָּקוֹם שבו אתה עומד עכשיו, איך שהוא, אדמת קודש הוא, ושם אתה צריך להצליח.

היא סיפרה על יהודי חולה שבא ובכה לאביה, ו'החפץ חיים' אמר לו: "אין לי כוחות כעת כמו שהיה לי פעם". חיפשו אח"כ את ה'חפץ חיים' בכל מקומות, ולא מצאו אותו, עד שמצאו אותו ביער: הוא צייר עיגול, נכנס לתוכו ואמר: "ריבוננו של עולם, אני לא יוצא מפה עד שפלוגי יהיה בריא!". מקרה אחר היה באדם שחלה במחלה קשה, ו'החפץ חיים' קיבל על עצמו להתענות 20 שנה כדי שאותו יהודי יבריא. זו הייתה אהבת ישראל שלו.

האבא שוויתר על בנו עבד בצע

החפץ חיים היה אומר: כתוב "איזהו שוטה? המאבד מה שנותנים לו" (חגיגה ד:). והיה נותן משל: תארו לעצמכם עשיר מופלג שבנו היחיד חלה במחלה קשה ונסה למות.

הרופאים הרימו ידיים, אך אמרו שיש טיפול אחד שיכול להציל אותו, אם יחליפו את כל דמו בדם של ילד אחר בן גילו...

הציע הרופא לאבא העשיר ללכת למשפחה ברוכת ילדים ולהציע סכום עתק כדי שיתנו ילד אחד לצורך העברת הדם. אך שום אבא לא הסכים, לכן, שום אבא לא יסכים שבנו ימות בשביל מיישהו אחר.

אמר ה'חפץ חיים': ברוב איווולטנו, אנחנו מוותרים על החיים של עצמנו! אדם חותך מבשר החי של עצמו וזורק בזדון, מבזבז דקות וימים על ומאבד זמן, והרי אלה החיים שלו!

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן רות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

תיקון הנפטרים

למסירת שמות לתיקון הנפטרים
הנערך בכל ערב ראש חודש

שלוח 03.5520004 7

משולחן המלך

השפעות לכל השנה

בראש השנה מתעוררת הבריאה הראשונה שברא השם יתברך את העולם, ולכן נמשכת חיות לכל השנה. בראש השנה אנו זוכים לחיים מאת "מלך חפץ בחיים", כדי להמשיך חיות לכל השנה.

לכן בראש השנה יצא יוסף מבית האסורים, ולכל זרעו יש כוח ביום הזה להשתחרר, לצאת משעבוד ומיצר, ולצאת מן החושך אל האור. זהו הכוח של היום. כיוון שזהו השורש של כל השנה, איך שאדם מתנהג ביום הקדוש הזה, ראש השנה, כך תהיה ההתנהגות שלו בכל השנה כולה. לכן צריך להתנהג טוב מאוד בראש השנה.

שבילונה לכל השנה

כתוב בירושלמי: "מאן דדמיך בריש שתא, דמיך מזליה" (מי שישן בראש השנה, ישן מזלו). אדם לא יישן בראש השנה כדי שלא יישן מזלו, וצריך להזהר להיות ער ועירני.

היה אומר הרב הקדוש רבי פינחס מקוריץ שראש השנה הוא כמו גלופה ותבנית של כל השנה. לכן עיקר העבודה היא לקדש את ראשית מחשבת האדם. איך כתוב? "וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמורו", (בראשית כב, ג). על ידי שהשכים בבוקר לעבודת השם, כבש את החומרות. וזהו דבר גדול.

ולכן לא אוכלים 'חמוץ', כי כשאדם אוכל חמוץ הוא עושה תנועה מסוימת בפניו. ראש השנה הוא גלופה ותמונה של כל השנה, ואם יעשה כך, כל השנה הוא ייראה כך. לכן אין לאכול חמוץ, אלא לאכול מה שמתוק.

כל השנה תלויה ביום ראש השנה

בכ"ה באלול היה יום בריאת העולם. "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ... ויהי ערב ויהי בקר יום אחד" (בראשית א, א-ה). כל זה היה ביום הזה: שמיים, אש ומים כאחד, ומיתוק כל הדינים. לכן זהו יום "תחילת מעשיך". אך הכול היה עומד עד שבא האדם, התפלל, ואז הכול צמח, גדל והתחיל לפעול. הכול תלוי באדם, כל העולם תלוי בן אדם!

בני האדם יודעים לתת כוח לעולמות לרוץ, להתקדם, לבנות ולעשות, הכול תלוי בהם. מה שצריך לדעת הוא שבראש השנה הקדוש ברוך הוא ברא את האדם הראשון, נפח בו נשמת חיים ונתן לו חיות. מה פירוש ה'חיות' הזאת? כתוב: "אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת" (ירמיהו לג, כה).

כמו שלאדם - יש נשמה, כך גם לעולם יש נשמה, והנשמה של העולם היא - התורה, המצוות והמעשים הטובים שאנחנו עושים. היום הזה הוא מקור החיות של כל השנה כולה, כלומר, כל השנה כולה תלויה ביום ראש השנה. כל מה שיהיה בכל השנה, הכול נקבע בראש השנה. וזהו כל מהותו של ראש השנה. כל חג מתעורר בזמן שלו: 'יציאת מצרים' מתעורר תמיד בחג פסח.

במלחמה אנשים לא מסתכלים איך החלה נראית, כיוון שהלחם עצמו טוב, הצורה כבר לא משנה...

כך מרגיש הקדוש ברוך הוא כלפי הדור שלנו. כולנו נמצאים במלחמה נוראה עם היצר הרע, הניסיונות והמבחנים מחרידים. כשאתה עושה מצווה בזמן מלחמה כזאת, תדע לך שהיא עולה למעלה גם בלא 'רחילו ורחימו', כי עצם עשיית המצווה בזמן מלחמה יקרה מאוד לפני השם.

כוחו בשמיים כתנא קטן

מעשה שהיה בזמנו של ה'חפץ חיים', בנערה אחת שנכנסה בה דיבוק. תלמידי ה'חפץ חיים' שלמדו אז בכולל 'קדשים', נשלחו על ידי רבם להוציא את הדיבוק, ולפני שהוציאו אותו שאל אותו אחד התלמידים אם הוא יודע מי הוא ה'חפץ חיים'. ענה הדיבוק: "בשמיים מחשיבים אותו כמו תנא קטן!" עם כל הגדולה העצומה של ה'חפץ חיים', בשמיים החשיבו אותו תנא קטן בזכות ידיעותיו ועמלו בתורה.

היה אומר הרב זקס חתנו, שהוא התפלל לקב"ה, שאף אחד לא יכיר את גדולתו. אמרו לו 'טוב, אבל איך הוא לא הסתיר את זה שהוא צדיק?', אמר להם 'אף פעם הוא לא ידע וחשב על עצמו שהוא צדיק'.

הדמעות של אמא...

נכדו של ה'חפץ חיים' סיפר, שהחפץ חיים הוסיף הגהות והערות בשולי הגליונות של חיבוריו על 'קדשים', ואמר שעשה זאת כדי שידעו שהוא גם קצת 'למדן', וכך לא יזלזלו חלילה בספריו האחרים שלו על 'שמירת הלשון'. וכל מה שהוא זכה, היה בזכות סייעתא דשמיא של אימו, שהייתה גומרת בכל יום את ספר ה'תהילים' בדמעות כדי שבנה יהיה תלמיד חכם.

היה אומר החפץ חיים: כדי ליזכות בדן ומהשמיים ידונו אותנו לכף זכות, אדם צריך לדון את חבריו לכף זכות תמיד.

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום רבינו ב' באב התשס"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"נ

יקי קורן פלוני

הקדש ע"י ה"ה פלוני אלמוני יהי ויהי שושה לשפעה ברכה
הצליח פרנסה טובה וכשפג, נותן ושמחה בריאות איתנה,
אחרות ימים רשנים בטוב ובנעימים וכל מילי דמיטב אמן.

להקדשות:
03-522-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בנימו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגליל מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
רעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

צדיק באמונתו חייה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף ענדלחק שליט"א
מאברכי המוסדות

הכל בגזירת עליון

מסופר שבנו של הבעש"ט המשיך במשך שנה את ההנהגה אחרי שהבעש"ט נפטר, ולאחר מכן אמר שאינו מתאים להנהגה, ואחריו המשיך המגיד רבי ברוך מעוריש, שממנו נפוצה כל תורת החסידות, ורבי אורי היה תלמידו. וכך סיפר עליו רבי אלימלך מליז'ענסק:

אספר לכם עובדה שהיה אצל הקדוש רבי אורי מסטרליסק שבאו אליו שניים מחסידיו ובקשו להסתופף בצילו, ורצו שיקשור אותם לשורש נשמתו כדי שיאיר להם את הדרך אשל ילכו בה. שאל אותם הרב, האם אתם מאמינים שה' יתברך משיג עולמו בהשגחה פרטית, אמרו לו בוודאי כבוד הרב, הרי זה מה שעשינו אצל הבעש"ט במשך שנים רבות.

קרא להם הרב אל החלון והראה להם עגלה מלאה קש ותבן עוברת לפני החלון, ושאל אותם האם אתם מאמינים באמונה שלמה שכל חתיכת קש שמסודרת על העגלה זה למעלה מזו וגם קש שנמצא מעל חברו הכל מהקב"ה? גם על זה היה משפט אצל הקב"ה שהרי 'כל דרכיו משפט', היה קטגור, היה סגנור, והקב"ה החליט שהקש הזה יהיה למעלה וזה היה למטה.

ענו לו תלמידיו, כבוד הרב, אנחנו לא בדרגה הזו, וכשמע דבריהם צעק עליהם ואמר להם 'אפיקורסים צאו מביתי, איני יכול ללמד אתכם תורה'. הרי כל מה שנעשה בעולם נעשה בהשגחה פרטית ולא רק איזה תפקיד יקבל כל אדם. הרי לנו מזה חזוק גדול לחינוך הרוחניים לדעת שכל העובר עלינו הכול חטיבה אחת אם השם יתברך, אדם שחי ככה איזה שמחת חיים מלווה אותו לאורך כל חייו כי אדם זה יודע שמה עובר עליו אין לזה שום קשר לשלחן שביצע את מה שהמלך גזר עלי שני צריך לעבור, עלינו להתחזק ביסוד זה ובהנהגה הזאת וכך נוכל להגיע לר"ה מתוך קבלת עול מלכות שמיים אמיתית לא רק דמיונית אלא קבלת עול מלכות שמיים מעשיית למקרי הזמן שעוברים עלינו לשמוח בהם ולא להקפיד ולכעוס ח"ו אנחנו כל יום אומרים בסליחות קבלת עול מלכות שמיים כגון השם הוא האלוהים וכ"ו, לצעוק ולהגיד זאת זה לא העיקר בוודאי העיקר הוא כמה שמגיע לי ניסיון אני יודע להרגיש את זה ולחיות את זה כל המטרה של קבלת עול מלכות שמיים.

שנוכה לא רק לצעוק קבלת עול מלכות שמיים אלא שהלב שלנו בזמן העצבים והקושי יקבל עליו עול מלכות שמיים, אמן ואמן

שבת שלום כתיבה וחתימה טובה

יהא רעוא דתשרי על עמיה

בראש השנה נבראו אדם וחווה. כשהקדוש ברוך הוא ברא את העולם, הוא ברא אותו במידת הדין ושיתף עמה את מידת הרחמים. איך כתוב? "ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים" (בראשית ב, ד).

ה' זו מידת הרחמים, 'אלוהים' זו מידת הדין, וייער ה' אלהים את האדם" (בראשית ב, ז).

כל חודש תשרי הוא בעצם חודש מיוחד.

אומרים: 'יהא רעוא דתשרי על עמיה', שחודש תשרי יהיה כל הזמן על עם ישראל, שיהיה חודש תשרי כל הזמן על עמו, כי יש בו חגים טובים ויש בו סימנים טובים.

בתשרי נולדו אבות העולם, ולכן הוא נקרא "ירח האיתנים", שבו נולדו איתני העולם. גם בראש השנה נפקדו אמותינו הקדושות: נפקדה שרה אמנו בראש השנה, ואותו דבר רחל וחנה. חנה הייתה עקרה 19 שנים ואז נפקדה, וקראו לבנה שמואל (שמואל בגימטריה: ראש השנה). בראש השנה גם בטלה עבודת הפרך מאבותינו במצרים.

אכילת בשר שמן ויין בראש השנה

בספר נחמיה כתוב שאחרי 70 שנה שעם ישראל היו בגלות בבל, עלו בני ישראל (42,360 אנשים) עם עזרא הסופר לארץ ישראל (נחמיה ז, טו). הם הגיעו לרחוב אשר לפני שער המים, ועלה עזרא על מגדל עץ שבנו במיוחד כדי שיקרא שם את התורה.

בעת שהיה קורא את התורה, כל העם בכו על שלא

קיימו את התורה כראוי. אמר להם עזרא אחרי שעשו תשובה ועזבו את הנשים הנוכריות ואת ילדיהן שלחו בחזרה ל'בבל': 'אל תדאגו עכשיו, לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו, כי קדוש היום לאדנינו ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם" (נחמיה ח, י). אסור להיות עצוב עכשיו, תאכלו היום בשר שמן, שתו ממתקים ושלחו מנות'.

לכן עד היום הזה, כמו שאמר עזרא, צריך לאכול בראש השנה בשר שמן ומיני מתיקה. ואכן עשו זאת כל העם, והלכו לאכול ולשתות ולשלוח מנות ולעשות שמחה גדולה.

לכן גם היום טוב שבערב ראש השנה, אדם ישלח מנות לחברו, יין, משהו מתוק, או תבשיל, כל אדם לפי מה שהוא.

שנה שהיא גם "טובה" וגם "מתוקה"

בליל ראש השנה נוהגים לאכול תפוח בדבש ואומרים: "יהי רצון מלפניך שתתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה". למה צריך גם "מתוקה", לא מספיק "טובה"?

ידוע שהקדוש ברוך הוא עושה איתנו רק טוב, וכדברי רבי עקיבא: "כל דעביד רחמנא לטב עביד" (ברכות ס, ב). אך אנו מבקשים לא רק שיעשה איתנו טוב, אלא שנרגיש שזה טוב.

הרבה פעמים קשה לאדם, ואף על פי שהקדוש ברוך הוא נותן לו טוב, קשה לו להרגיש זאת. לכן אנו אומרים "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו" (תהילים קיח, א), וצריך תמיד לברך את השם אפילו על הרעה, כי הכול חסד. אך אנו מבקשים שיעשה עמנו חסד שנרגיש אותו, שנרגיש את המתוק.

כל מה שהשם מביא לנו, אנו רוצים להרגיש אותו טוב. לכן אומרים שתהיה שנה טובה וגם שתהיה מתוקה, שנרגיש את המתקנות בכל דבר שהשם נותן. למשל, כשהרופא עושה ניתוח זה דבר טוב ובריא, אבל זה לא מתוק.

אנו רוצים שנרגיש את המתקנות, שיהיה רק טוב ולא על ידי קושי. מה שצריך לדעת הוא שהמתקנות נותנת לאדם הצלחה.

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התענוגות ורחמים בדרכי
התענוגות "במידות טובות" והתענוגות דרך
ארץ מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאבירי המוסדות

הסוד הגדול

איך זוכים לרחמים מאת השם?

תהילות לחי העולמים מלכנו, אנו זוכים להגיע ליום המרומם והגדול - יום ראש השנה. ביום זה נדונין כל הבריות ודיר צדן שכל ישראל יכתבו ויחתמו לשנה טובה ומתוקה.

אין זה סוד שדני' ה' זה לא דבר פשוט ולכן כל אדם צריך לעשות לפחות 'משהו', תזוה קטנה של התקדמות והתקרבות לבורא עולם, להראות נכונות ורצון להתקדם ולהשתפר. נספר סיפור:

הגאון הצדיק ר' יעקב אדלשטיין זצ"ל רבה של חוד השרון נוהג היה ללכת בבקרים של ראש השנה מבית כנסת לבית כנסת ולדבר שם בדברי התעוררות קודם תקיעות השופר.

רעיונות הרבנית ע"ה היתה מלווה והולכת עימו ומקשיבה בשקיקה לדרשותיו. היו כמה אנשים שאף הם התלוו אל הרב ושמעו אותו בדרך משוחח עם אשתו כך: "הרבנית, את רואה את הבניין הזה הגבוה, את יודעת אם עולים למעלה לקומות הגבוהות איזה נוף יפה רואים משם, רואים את הים ואת האזור ההוא". הרבנית הקשיבה לבעלה בשמחה וראו איך היא נהנית מהשיח על נוף הטבע שבעלה העלה בשיחו עימה.

התלמידים שליוו את הרב לא הבינו 'וכי ראש השנה זה הזמן לשווח על נופים?' כמובן שזוהי הדרך ארץ ושמרו את מתיבתם בליבם אולם למחרת ששהו עימו לבד ללא הרבנית שאלו אותו לפשר ההנהגה.

הרב ענה להם במתק שפתיו: "ביום ראש השנה בבוקר הקב"ה דן את העולם, ואנחנו מבקשים בתפילתנו 'ועמוד ממסא חרין ושב על כסא הרחמים', אנחנו וקוקים לרחמים של הקב"ה, אם כן כמה חשוב שבאותה שעה אני ארחם על הבריות וירחמו עלי מן השמים, וראשית כל אני חייב לרחם על אשתי היקרה. לכן דוקא בשעה הזאת אני משתדל לרחם עליה ולדבר איתה בדברים שמתיישבים לה על הלב ומשמים אותה, זו הרחמנות שלי כלפיה, ושואם מתנהג בדרך זו גם בשמים יתנהג עימו כך, כדרך הקב"ה להתנהג עם ברייתו מידה כנגד מידה".

הרב לימדם פרק בנהגות בית יהודי, דרך ישרה של רחמים על הבריות ובפרט על הקרובים לאדם - אשתו ובני ביתו. עוד סיפור:

הרבנית בת שבע קנייבסקי ע"ה היתה מקבלת נשים הרצות להתייעץ עימה ולקבל ממנה ברכות והורבה נשים היו מקבלות ממנה עצה ברכה ונחמה. אשה אחת מצרפת היתה רגילה להתקשר לרבנית פעם בשבוע לקבל ברכה ולשמעו דברי חיוק. במשך הזמן התרגלה האשה אל הרבנית וביקשה ממנה בקשה קצת מוזרה, שתנשק אותה בטלפון. הרבנית עשתה כרצונה בשמחה ומיד ירדה היתה מוסרת לה נשיקה בטלפון. עם הזמן האשה הצרפתייה לא הסתפקה בנשיקה בלבד וביקשה מהרבנית שתנשק גם את בנותיה ובנותיה, הרבנית ללא אומר ודברים היתה משמחת אותה ומיד שבו מוסרת לאשה לבנותיה ולבנותיה נשיקות.

באחת הפעמים שהרבנית דיברה עם האשה הצרפתייה שמעה זאת נכדתה שהיתה לידה והדבר ממשי לא מצא חן בעיניה לשמוע את סבתא שלה הרבנית הגדולה מחלקת נשיקות לאשה בטלפון, זה לא מכבד.

הנכדה הציע שהיא תחלק את הנשיקות לאשה הצרפתייה שהלל ממילא היא לא רואה ולא יודעת מי מנשקת אותה. הרבנית סירבה בתוקף ואמרה: "זו הוכות שלי, לרחם על אשה יהודיה ושלמה אותה, איני רוצה לוותר על הוכות הזאת בשום פנים ואופן".

מי לא רוצה שהקב"ה ירחם עליו? מי לא חייב שהקב"ה יתנהג עימו ברחמים?

יש סוד של חכמים:

הפוסק אומר: "ונתן לך רחמים ורחמים" (דברים י"ג, י"ח). "כל המרחה על הבריות, מרחמין עליו מן השמים" כך אמרו רבותינו בגמ' במסכת שבת (ק"א ע"א).

הסוד הוא: להיות רחמן.

לדבוק במידותיו של מלכנו שהוא אל רחום וחנון, לרחם על כל יהודי ויהודי ובעיקר לרחם על הקרובים אלינו. ושהנהג כן וודאי שירחמו עלינו מן השמים וישפיעו עלינו טובה וברכה.

שנה טובה ומתוקה מבורכת ושמחה מלאה ומוצלחת לכל בית ישראל!

המעשיות לקוט מהחברות המתוקה "בהלכה ובאגדה" של הרב דוד שלום נקי שליט"א

משולחן המלך

עכשיו יהיה טוב. תמיד קשה להתגבר על יצר הרע, יש לשון הרע ויש ניסיונות, אבל עכשיו צריך להתגבר, לא לכעוס ולא לדבר מה שלא צריך.

זהירות מכעס ובפרט בשנה זו

מורנו חכם יהודה פתיה זי"ע אמר על מקובל גדול שסיפר על עצמו, שבראש השנה נזהר שלא לכעוס, התגרה בו ה'בעל דבר'. היה לובש לכבוד החג גלימה לבנה ויפה, והם היו יושבים שם ב'בגד' בראש הגג, והיה מסביב לגג מלמעלה חוט לכל האורך והיו שמים בו מנורות שמן לתאורה לכבוד החג.

הוא ישב ועשה קידוש, ובאה חתולה, קפצה ושפכה עליו ועל בגדיו את כל השמן. אמר: "טוב, נביא גלימה של שבת", והחליף. עלתה אשתו עם הסיר של האוכל, התגלגלה מהמדרגות, הכול נשפך והלך.

אמר: "כפרת עוונות, לא נכעס ולא נקפיד".

הביאו את האוכל של הבוקר, באה החתולה ושיחקה בסיר, והכול הלך.

אמר: "לא כעסנו, כי ידענו שזה ניסיון מהשמיים". הוא סיפר שאותה שנה היו לו בעיות גדולות, אבל הכול נפל על ממון ולא על נפשות, והשם הציל אותו.

גם על 'הבן איש חי' מסופר שהמשרתת הייתה למעלה, וכשהוא עבר ללכת לבית הכנסת בערב ראש השנה עם הגלימה, שפכה המשרתת מים מהגג למטה על הרב. היצר הרע עושה תחבולות.

האדם מתכנן ומתכנן שהכל ילך כשורה, אבל אי אפשר לדעת מה שקורה, והכול ביד מנהיג העולם. ובפרט השנה כשחל ראש השנה חל בשבת, צריך להיזהר מאוד, וזו זכות למי שנוהר.

תהיה ראש ולא זנב

עוד אנחנו אומרים בסימנים: "שנהיה לראש ולא לזנב". זה לא מספיק רק להגיד את הדברים, אלא צריך גם לחזור בתשובה.

מה פירוש "שנהיה לראש ולא לזנב"? שהראש ילך לפני וינהיג את החומר. הזנב מייצג את החומריות, וצריך שהרוח תוליך אותנו ולא החומר, שאנחנו נרכב על הבהמיות ולא הבהמיות תרכב עלינו. זה מה שנאמר: "שנהיה לראש ולא לזנב", וכמו שאומרים: 'הוי ראש לאריות ולא זנב לשועלים'.

המיוחדות שיש רק בדבש

אמרנו שאת התפוח טובלים בדבש. למה טובלים את התפוח בדבש? יש בזה רמז גדול. הטבע של הדבש הוא שהוא מהפך את כל מה שנמצא בו לדבש. עד כדי כך שכתוב בש"ך (יורה דעה, סימן פד) שדבר איסור שנחתך ונפל לתוך דבש ונתמחה בו, מותר ואין בזה בעיה.

זהו כוח התשובה, כשאדם חוזר בתשובה מאהבה, נעשות לו זדונות כזכויות (יומא פו:). זה כמו טבע הדבש שממתיק ומהפך דבר נבלה לדבר טהור, וממתיק את כל הדינים.

לכן אנו טובלים את התפוח בדבש. לגבי התפוח, היה אומר רבי ישראל מרז"ץ ש'תפוח' הוא ראשי תיבות: תיגלון פתגמין ותאמרו חידושין. זהו דבר גדול.

זהירות! יצר הרע לפניך.

כאמור, אדם לא יישן בראש השנה, כי "מאן דדמיך ברישתא, דמיך מזליה". יותר טוב שאדם ילמד וישתדל לא לישון. ביום לומדים ולא הולכים סתם. בנוסף, צריך להיזהר מאוד בראש השנה לא לכעוס. כל השנה אסור לכעוס, וכל שכן בראש השנה, כי זה אינו סימן טוב. מי שקשה לו שלא לכעוס, צריך לדעת שבדרך כלל אין דנים את האדם אלא לפי התנהגותו של אותו רגע, כמו שנאמר על ישמעאל: "בְּאַשֵׁר הוּא שָׁם" (בראשית כא, יז).

לכן, אפילו אם כל השנה אדם לא היה טוב, לפחות

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המייש"ר רח' אודט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנאה

שותיה קלה וחמה
לרווחת הלומדים

זוהר על הפרשה

ויהי היום - זה ראש השנה

אתם נצבים היום כלכם לפני יהוה אלהיכם ראשיכם שבטיכם וקנייכם ושריכם כל איש ישדאל. (ח"ג רל"א ע"א) אמר רבי יהודה, לימא לן מר, (ס"א מאלין) מלין מעליה דראש השנה אמר רבי יהודה לרבי שמעון יאמר ויגלה לנו הרב מאלו דברים היפים והסודות של עניני ראש השנה. פתח רבי שמעון ואמר מה שכתוב אצל איוב (איוב א') ויהי היום זה נאמר על יום ראש השנה כדמפרש ואזיל, הנה בכל אתר דכתיב ויהי, איהו צער בכל מקום שכתוב ויהי סתם הוא מורה על צער מועט, ויהי בימי וכאשר כתוב ויהי בימי צער ודאי הוא צער גדול ודאי, אם כן מש"כ, ויהי היום, יומא דאית ביה צער, ודא הוא ראש השנה, יומא דאית ביה דיןא קשיא על עלמא הוא יום שיש בו צער גדול, והוא יום הדין שדנים בו את העולם, והוא יום ראש השנה שיש בו דין קשה על העולם, כי בו נידון העולם, וכן מש"כ באלישע (מלכים ב ד ח) ויהי היום ויעבר אלישע אל שונם, יומא דראש השנה הוה היה ביום ראש השנה, ובכל אתר ויהי היום, דא ראש השנה, ובכל מקום שכתוב ויהי היום הוא יום ראש השנה, לפיכך מה שכתוב באיוב. ויהי היום ויבאו בני האלהים, יום ראש השנה הוה היה יום ראש השנה.

לעולם ראש השנה הוא ב' ימים

בכל זמנא תרין יומין אנון, מאי טעמא. בגין, דלהוי יצחק כליל דיןא ורחמי ראש השנה הוא שני ימים בכל זמן ובכל מקום, גם בארץ ישראל, מה הטעם, כדי שיהיה יצחק שהוא בחינת ראש השנה כלול דין ורחמים, תרין יומין ולא חד. דאלמלא ישתבח ויחידאי, יחריב עלמא וזהו הטעם של שני ימים ולא היה די ביום אחד, כי ביום ראשון הדין הוא קשה, וביום השני הדין הוא ברחמים, ואם היה ראש השנה רק יום אחד, דהיינו בחינת דין קשה, היה מחריב את העולם מחמת דין הקשה. ועל דא כתיב תרין זמנין, ויהי היום ויהי היום ועל זה כתוב שתי פעמים ויהי היום, ויהי היום, פעם באלישע ופעם באיוב, לרמז על שני ימים של ראש השנה.

הדין הראשון הוא שדנים את מי שאינו מכבד את שם ה' ואת לומדי התורה

ויבאו בני האלהים, אליו בית דין דברכא. בני האלהים ודאי, בגין דמלכא קריבין לגביה אלו

הם בית דין הגדול, הנקראים בני אלהים ודאי, דהיינו שהם בני המלך וקרוכים אליו, דהיינו מלאכי המלכות. ואנון שבטין ממנו, דסחרין תדינא למלכא והם שבעים ממונים דהיינו שבעים סנהדרין של מעלה, המסבכים תמיד את המלך, כי הם יוצאים משבע ספירות התחתונות של המלכות. ואנון תתבין דיןא על עלמא והם חותכים וגוזרים דין על העולם, כפי הראוי לבני העולם. להתייבב על יהוה ושואל, וכי על יהוה קיימי וכי על ה' הם עומדים, דהיינו לזון את ה' ח"ו. אלא, בשעתא דאלין קיימי על דיןא, דיןא קדמא דכלא ביה אלא בשעה שאלו הממונים עומדים על הדין, לזון את העולם, דין הראשון שדנים בו לפני כל הדינים הוא בשביל שם הוי"ה, דהיינו מאן הוא דלא יקיר לשמא דקדושא בריך הוא, ודלא יקיר לאורייתא ולעבודי מי הוא זה שאינו מכבד את שמו של הקב"ה, ואינו מכבד את התורה ועבדיו, דהיינו את לומדיה. און חכי, מאן הוא דלא חייש על יקרא דשמא קדישא, דלא יתחלל בארעא כמו כן דנים את מי שאינו חושש על כבוד שמו הקדוש שלא יתחלל בארץ. מאן הוא דלא חייש ליקריה דקדושא בריך הוא מי הוא שאינו חושש לכבודו של הקב"ה זה המרבה כבודו וממעט כבוד שמים, כי בזה מחזיק כח החיצונים, מאן הוא דלא שוי יקר לשמא דא מי הוא שאינו נותן כבוד לזה השם זה שאינו מכון בברכות או שמזכיר שם שמים לבטלה, כי בזה מלביש הבל דקדושה בהבל רע ורעות רוח. ויבוא גם השטן בתוכם הנה השטן הוא הס"מ, גם, לרבות הדיןא נוקבא דיליה תיבת גם בא לרבות את הנוקבא שלו בת זוגו שהיא לילית, ששניהם באים לקטרג. און חכי להתייבב על יהוה, דאיהו חייש נמי ליקרא דשמא דא כמו כן מש"כ להתייבב על יהוה היינו שהוא גם כן חושש לכבוד השם הזה, כמו שאמרו חז"ל (מגילה דף ג ע"א) שאפילו שדים לא מוציאים שם שמים לבטלה, ולכן הוא מקטרג על שנתחלל שם שמים בעולם, וזהו "להתייבב על ה'", שעומד לקטרג עבור כבוד שם הוי"ה, ומעין ענינים אלו קטרג על איוב באמרו החנם ירא איוב את ה', כלומר שהיה פונה להנאתו ולא לכבוד יוצרו.

מי שמפרש חטאיו ומתודה עליהם לפני ה' לא נמסר דינו אלא בידי המלך ה'

כמה דאתמר כמו שלמדנו, כי ביהוה יומא

של ראש השנה, דקיימין שבטין קתדראין למידן דיןא לעלמא ביום ההוא של ראש השנה, שעומדים שבעים כסאות לשבעים סנהדרין לזון דיני העולם, כמה אנון מארי תדיסין, קטיגורין, דקיימי לעילא או כמה בעלי מגינים ומקטרגים העומדים למעלה. אלן מיימינין לזון ואלין משמאלין לחובה אלו בעלי הגנה מיימינים לזכות, ואלו המקטרגים משמאלים לחוב, לאדכרא חובין דעלמא, להזכיר את העונות של העולם, ובתחילה דנים את כל העולם בכללותו, ואח"כ מזכירים את העונות של כל אחד ואחד חובין דכל חד וחד. ועל דא אצטריך לבר נש לפרשא חוביו, כל חד וחד כמה דאיהו ועל כן צריך האדם לפרש חטאיו ולהתודות על כל אחד ואחד כמו שהוא, בגין דמאן דמפרש חטאיו, לא אתמר דייני, אלא בידא דמלכא. קדושא בריך הוא בלחודי לפי שכל מי שמפרש חטאיו לפני הקב"ה ומתודה עליהם, לא נמסר דינו אלא בידו של המלך הקב"ה לבדו. ומאן דדאין ליה קדושא בריך הוא, איהו לטב ומי שדן אותו הקב"ה הוא ודאי לטוב. ועל דא בעא דוד מלכא, (ואמר) (תהלים מג) שפטני אלהים, אנת, ולא אתרא ועל כן בקש דוד המלך מהקב"ה, שפטני אלהים דהיינו אתה תשפוט אותי ולא אחר. וכן שלמה אמר, (מלכים א ח) לעשות משפט עבדו, הוא, ולא אתרא וכן אמר שלמה המלך לעשות משפט עבדו דהיינו הקב"ה לבדו ולא אחר, וכל בית דין בדין ממנו וכל הבית דין של מעלה נבדלים ממנו. ועל דא אצטריך לזון לפרשא חובין דכל שייפא ושייפא ועל כן צריכים לפרש את העונות של כל אבר ואבר, וכל מה דעביד בפרט וכל מה שעשה בפרטות, וזהו שאנו אומרים על חטא שחטאנו לפניך באונס וברצון. הדא הוא דכתיב זהו שכתוב, (תהלים לב) חטאתי אודיעך וגו' שאמר דוד המלך, חטאתי אודיעך ועוני לא כסית, אמרתי אודה עלי פשעי לה'. לכתור אחר כך אמר ואתה נשאת עון חטאתי סלה. מנלה ממשח מנין לנו דבר זה שצריך להתודות בפרטות, ואמר דכתיב שכתוב אצל משה, שהתודה בשם כל ישראל, ואמר (שמות לב) אנא חטא העם הזה וגו' חטאה גדולה ויעשו להם אלהי זהב. וכן בישראל כתיב בישראל כתוב שהתודו לפני הקב"ה ואמרו, (שמואל א יב) חטאנו כי עזבנו את יהוה, דאי תימא האי ביהודי שאם תאמר מה שאמר דוד חטאתי אודיעך הוא רק ביחוד, אבל בצבור לא אבל בצבור אין צריך לפרט עונותם, כי אין זה כבוד של צבור לגלות ברבים את עונות הצבור. הא כתיב קרא דא הרי כתוב מקרא זה, שכלל ישראל אמרו חטאנו כי עזבו את ה'.

ביום ר"ה ישראל נבנסים תחילה לדין בעוד יש רחמים

ביומי דראש השנה, מתקנין בי דיןא כורסייא למלכא, למידן כל עלמא בימים של ראש השנה מכינים הבית דין, כסא בשביל מלך המשפט לזון את כל העולם ברחמים. וישדאל עאלין בקדמיתא בדינא קמיה, דליפוש דחמי. (ס"א קמי דליפוש דווגא)

זוהר על הפרשה

תאני שנה רבי יוסי, שלש כתות נכנסין ליום הדין. כת צדיקים גמורים. כת רשעים גמורים. כת בינונים. ונכנסין שלש כתות באדם. כת הנשמה הקדושה פי' יש מי שמוגביר כח הנשמה על הגוף ותאוותיו, ואלו הצדיקים. וכת המתאנה אלו הרשעים שהתאוה גוברת על כח הנשמה. וכת המניעה אלו הבינוניים, ושואל. מאי כת המניעה, אמר רבי יהודה, כת המגדלת והמניעה את הגוף לפי טבעו, ולא ממש בשביל תאוותם בכל צרכיו לפי מה שצריך לגופו ולא יותר מדאי, אבל אינו נוהר ממוותו.

הקב"ה ברחמיו נתן לבניו עצה להנצל מן הדין

רבי יוסי בן פזי אומר, בא וראה רחמנותו של הקדוש ברוך הוא. אע"פ שב"ד של מעלה באין לעמוד בדין, ולדון את הכריות, ולהורות לפני הקדוש ברוך הוא זכות וחובה של בני אדם. ותאני ששנה ר' יוסי בן פזי, שלש כתות של מלאכי השרת עומדין על הדין ביום ר"ה. יש מהם שהם מורים מזכירים זכות לטובה. ויש מהם שהם מורים ומזכירים חובה לרעה. ונתן חזי בא וראה, רחמנותו של הקדוש ברוך הוא, שנתן עצה להנצל מן הדין.

האויבים הם המזכירים חובותיהם של בני האדם

דתניא שלמדנו, מהו דכתיב מהו שכתוב זכרון תרועה, לא אשכחנא לא מצאנו זכירה איזה דרוש לזכירה לתרועה בענין זכירה, אלא האי אלא זה דאמר שאמר רבי יוסי, כתיב וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצר וגו' הצור אתכם והרעתם בחצוצרות ונותרם לפני ה' אלהיכם וגו', וזכר לתרועה זו, אמר הקדוש ברוך הוא, הריעו לפני בתרועה זו עתה בר"ה, שהיא זכרון אותה התרועה, מיד, ונושעתם מאיביכם. מאן אנן מי אלו האויבים, אלו הם המזכירים המזכירים חובותם של בני אדם. דתניא ששנינו אמר רבי יוחנן, מלאכים יש, המזכירים המזכירים חובותם של בני אדם. ומלאכים יש, המזכירים המזכירים זכותם. ואפילו אחד מני מתוך אלף מורה מזכיר זכותו, שפקין לו עושים אותו. תדא וזה הוא דכתיב שכתוב אם יש עלי מלאך מליץ אחד מני אלף. וכתיב בתריה, ויהננו ויאמר פדעוהו מדרת שחת וגו' ויאמר מצאתי כופר.

חדש, והיינו סוד רחל שבה הוא ענין חידוש הירח. ומש"כ בכספה: (כס דעלמא עלאה, כ"ס ה' דא פחד יצחק דאיהו כס למלכא עלאה, תו בכסה) דא דינא קשיא, פחד יצחק זהו דין קשה הנקרא פחד יצחק, היינו סוד לאה שהיא דין קשה כעין הגבורה דו"א הנקראת פחד יצחק.

אשרי העם ידעי תרועה וגו', (תהלים פט) לא כתיב לא כתוב שמעי, או תוקעי תרועה, אלא ידעי תרועה הטעם הוא. בגין (ס"א בגין) חסימין דדידין באירא דארעא קדישא. אנן ידעי תרועה לפי שרק החכמים הדרים ויושבים באויר של ארץ הקדושה הם יודעי תרועה. וזא לתרועה סוד התרועה הוא, כמה דכתיב כמו שכתוב, (תהלים ב) תרעם בשכט בקול שעל ידי התרועה שוברים את כתות המקטרגים האחרונים בברזל. מאן עמא כישראל, דידיעין דיון עלאין דמאריהון ומסיק רבי שמעון את דבריו ואומר מי הוא עם כישראל שיודעים סודות העליונים של רבונם, למיעל קמיה, ולאתקשרא ביה שעל ידי זה הם יכולים לבוא לפניו ולהתקשר בו. וכל אנן דידיעין דזא תרועה וכל אלו היודעים את סוד התרועה, יתקרבון למיתקד באור פניו דקודשא בריך הוא יתקרבו ללכת באור פניו של הקב"ה. וזא אור קדמאה דגניז קדשא בריך הוא לצדיקניא, ועל דא אצטריך למגדע לה. שזהו אור הראשון שגנו הקב"ה לצדיקים לעתיד לבא, ועל כן צריכים לדעת את סוד התרועה, וזה שכתוב ה' באור פניו יהלכון.

אפי' צעדינו של אדם באים בדין בר"ה

(זהר חדש י"ח ע"ב) בראש השנה דין הקב"ה את כל העולם כלו כמ"ש אי זו לחרב ואי זו לשבע, והכוונה היא על אנשי אותה העיר בכללות וגם מפרש על כל אדם בפרטות, גופות בני אדם פי' אם הגוף והנפש יהיו בבריאות וכו' והנשמות, ופוקד אותם, וזן אותם על כל מה שעשו כל השנה בלילה. ותאנא ושנינו, אפילו צעדינו של אדם נמנין וכאין בדין באותו היום, תדא הוא דכתיב זהו שכתוב וכל צעדי יספור.

מן גלותא ברחמי

וישראל נכנסים תחילה לדין לפני האומות, לפני שיתרבה הרוג וכעס על ידי מעשיהם הרעים של האומות.

יום הראשון של ר"ה דינא קשיא ויום השני דינא רפיא

תנן למדנו כי על מה שכתוב (מלכים א ח) "לעשות משפט עבדו" ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו, יום ביומו מאי הוא. אלא הני תרי יומין דראש השנה יש לשאול, יום ביומו מהו הענין של אלו השני ימים, והשיב אלא אלו הם שני ימים של ראש השנה. אמאי תרי יומין. בגין דאנן תרי כי דינא. דמתחברין בחדא ולמה הם שני ימים, ואמר לפי שהם שני בתי דין המתחברים יחד, והיינו לאה ורחל שמתחברות יחד, על ידי שעקבי לאה מתלבשים בכתר רחל, והם סוד שני ימים של ראש השנה, יום ראשון כנגד לאה דינא קשיא, יום ב' כנגד רחל דינא רפיא, ומפרש דינא עלאה, דאיהו קשיא, בדינא תתאה, דאיהו רפיא, ותרווייהו משתבחי דין העליון שהוא קשה, היינו הדין של לאה, מתחבר בדין התחתון שהוא רפה, היינו בדין של רחל, ושניהם נמצאים בראש השנה, וכנגדם הוא ראש השנה שני ימים.

הטעם שצריך לתקוע גם שברים וגם תרועה

ועל דא לא ידעי הני בכלאי, וזא דיכבא וילולותא ולפי שבני בבל אינם יודעים שיש ב' מיני דינים, לכן אינם יודעים בני בבל הסוד של השברים והתרועה, ולא ידעי דתרווייהו אצטריכו ואינם יודעים שלפי האמת שניהם צריכים, כי הם כנגד תיקון רחל ולאה, והיינו ילולותא דאיהו דינא תקיפא התרועה שהיא דין חזק וקשה היא כנגד לאה. תלת תבדין דאיהו דינא רפיא והשלשה שברים שהם דין רפה הם כנגד רחל, ודין הרפה נרמז בשברים, כי גנוחי גנוח רפא דומה כמי שגונח מלכו ברפיון, בני בבל אינם יודעים איזה משניהם צריכים, לכן הם עושים שניהם מספק. אנן לא ידעי, ועבדין תרווייהו. ואנן דידיעין, ועבדין תרווייהו. (ס"א ועל דא רזא דיכבא וילולא ותרווייהו אצטריכו, הני בכלאי, אנן לא ידעי, ועבדין תרווייהו.) וכלא נפקין לארח קשוט ואנו יודעים ששניהם צריכים לכן אנו עושים את שניהם, והכל יוצאים לדרך האמת, כי למעשה שניהם עושים כפי שצריך באמת.

היודעים את סוד התרועה יתקרבו ללכת באור פניו של הקב"ה

פתח ואמר, פתח רבי שמעון לפרש מש"כ (תהלים פא) תקעו בחרש שופר בכסה ליום חגנו. הנה מש"כ תקעו בחרש שופר, מאי בחרש מהו בחורש. ואמר דא כי דינא רפיא, דאקרי חרש זהו דין הרפה הנקרא

רבי יהושע שרבני

וכאן המקום לספר אודות חלום נורא, אותו חלם הגאון רבי נתן סאלם זצ"ל, ואף העלהו על הכתב במכתב ששיגר לגאון רבי שלמה ידיד הלוי זצ"ל (הובא בספר "ברכת יוסף", ח"ג בהקדמה), וזה לשונו:

"לפי בקשתך, הנני כותב את מראה החלום שראיתי לפני עשרות שנים, את המנוח הצדיק מר אביך הגאון רבי יוסף ידיד הלוי זצ"ל מארם צובא. וכך היה החלום:

בליל שבת אחד, אחרי פטירת הרב מר אביך, והנה ראיתי שאני נמצא על הבור בחצר הקדש הבוכרים. מול ישיבת הרב, כידוע, ישנו בור גדול בתוך חצר ההקדש, ושם היתה חופה וקידושין ושמחה רבה, והמקדש היה הרה"ג ר' יהושע שרבני זצ"ל, שברך השבע ברכות.

כתום החופה, ראיתי והנה הישיבה פתוחה ובתוכה יושב מורנו הרב שליט"א מור אביך, ומוקף על שולחנו ערמות של ספרים כמנהגו הקדוש, וידו כותבת כדרכו בקדש.

חבורים. ניגשתי ונישקתי את ידו, וביקשתי רשות אם אני יכול לשאלו, שהוא לתיי, והוא ענה בחיוב.

אמרתי: "הלא כבוד הרב נמצא בעולם האמת, איך זה כעת נמצא כאן?"

רבי נתן סאלם

שרפי קודש

רבי נתן סאלם זצוק"ל

יותר מהעונות האלו – אין

סיפר מורנו הרב שליט"א על חכם נתן סאלם זצ"ל, שהיה מורה בתלמוד-תורה והיה בקיא בכל התורה. רבי נתן הפקיד פתק קטן בידי בנו, רבי אברהם סאלם, ואמר לו, "כאן כתבתי את העוונות שלי. לך לחכמי הדור ותשאל אותם מה התיקון שלי. יותר מעוונות אלו – אין!"

את הפתק הזה הראה ר' אברהם סאלם בהספד ככלות ה'שבעה' על אביו.

הגילויים הנוראים מב"ד של מעלה

רבי נתן סאלם זצ"ל היה משמש בקודש אצל הרב ידיד הלוי זצ"ל, שהיה רבה של שכונת הבוכרים וגאון אדיר. הם התנו ביניהם, שמי שיפטר ראשון מן העולם, יבוא ויספר לרעהו מהמתרחש בעולם העליון. מטבע הדברים, רבי ידיד, שהיה מבוגר מר' נתן בהרבה, נפטר ראשון.

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו של מרן הגאון המקובל חכם בנידו שמואל שליט"א על רבותיו חכמי ישראל "שרפי הקודש" ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

רבי חיים סינאוני זצוק"ל

ר' חיים סינאוני שהיה רבו של חכם מרדכי שרעבי, היה מברך את הבאים להתברך מפיו כשהוא מצמיד ראשו לראש המתברך. פעמים שהיה מורנו הרב הולך לרבי חיים. פעם שאל הרב שרעבי את מורנו הרב שליט"א, האם רבי הצדיק מארי חיים

הצמיד את ראשו לראשו, ומורינו הרב השיב בחיוב, ושמח על כך רבי מרדכי.

רבי חיים לא היה בוש

מאדם אלא היה חייב פשוט עצומה כמו שהיו חיי היהודים בתימן. לכן שהיו מגיעים לביתו והיה לבוש בבגדי ביתו, לא היה בוש להתלבש ליד האורחים.

סח מורינו הרב שליט"א: אחי הרב שמואל, ה' ישמרהו ויחיהו, היה מקורב מאוד למורי חיים, ומורי חיים היה מברך אותו והיה מתקיים. לקראת סוף ימיו אמר לו רבי חיים שיגיע אליו ביום פלוני, דוקא ובאותו היום הייתה טרדה גדולה לאחי ולא יצא לביתו של רבי חיים. הלכתי לאחי והזכרתי מן העניין שחייב הוא לצאת לרבי חיים, אולם אחי היה טרוד מאוד ולא הספיק לצאת. כאשר למחרת בא לצאת לכיוון ביתו של רבי חיים, כבר התפרסמה הידיעה שרבי חיים נפטר, והיה הדבר לפלא שידע רבי חיים את עת פטירתו ורצה לצוות כמה דברים קודם פטירתו. ומן השמיים לא אסתייעא מילתא.

שאלתיו: "ועד שהצדיק מגיע למחיצתו, איפה הוא נמצא?"

אמר לי: "הצדיקים נמצאים בחדר המטות".

שאלתי: "ומי שומר עליהם?"

אמר לי בפשיטות: "הלא אברהם אבינו שומר עליהם".

וכך נגמר החלום.

באשמורת הבוקר של יום השבת ועד עכשיו, אחרי כל השנים, מחזה החלום מצויר לנגד עיני כאילו בהקיץ. בזמנו,

ניגשתי אל כבוד הרב הגאון המקובל ר' יהודה פתיה זצ"ל וסיפרתי לו את החלום, אמר לי: 'החלום נכון. ומה שראית רבי יהושע עורך הקידוש, זהו מלאך הממונה על הנשמות בגן עדן, ששמו 'יהושע'.

[וכך אחרי זמן, אני הכותב ראיתי בספר הקדוש של מוהר"ש מאוסטרופולי זצ"ל שכתב, כי שם המלאך הממונה על נשמות הצדיקים שמו יהושע].

עכ"ל של רבי נתן סאלם זצ"ל במכתבו.

המשיך מורנו הרב שליט"א וסיפר, שהוא ראה את הסיפור הזה כתוב. יום אחד, הגאון הגדול חכם אברהם סאלים, ראש ישיבת "מאור התורה" היה עם מורנו הרב שליט"א בניחום אבליים. הם חזרו יחד ברכב, ושאל אותו על מעשה הזה. חכם אברהם אישר שאביו סיפר להם את המעשה הזה של החלום, בדיוק כמו שסיפרנו. רואים איזה כוח יש ללימוד התורה.

שרפי קודש

המשיך ואמר לו: "בוא ותראה", הראה לו ספר שהיה עליו כתם שומני עמוק שעבר בכריכה מצד לצד. לקח מים, ומרח אותם על הספר, ויצא כל הכתם משני הצדדים. אמר לו: "אתה רואה? נקי! ולא כואב כלום. מי שלומד תורה, אותו אדם כבר ספוג ברפואה".

ועמד זקוף קומה, ולקח ספר "חוות יאיר" הקדוש מן השלחן שלפניו, והראה לי בתוך הספר נייר אחד שיש בו גבשושית, ואמר: "תראה, אם תרצה להעביר הגבשושית - ייקרע הנייר. אבל יש חומר כימי שאפשר להעביר הכל בלי לקרוע את הנייר. כך עסק התורה מעביר כתמים ומנקה את הנשמה. המאור שבה מחזירו למוטב. עליכם להתחזק בתורה, בתורה, בתורה בכל כוחכם".

ושאלתי שוב: "האם יש לי רשות לדעת כמה ימים אחר הפטירה מגיע הצדיק למחיצתו?"

אמר לי: "לפי מעלתו של הצדיק. יש עוד שלשה ימים, ויש עוד שבעה ימים, וכו'".

רבי יוסף ידיד הלוי

אמר לי: "לא ידעת שהצדיקים יש להם רשות לבקש לדור בעולם הזה?" כמו מעשה של רבינו הקדוש (כתובות קג).

אמרתי: "ובכן, אני יכול לשאול אותך איך עובר הדין וחשבון על האדם?"

אמר לי: "עומק הדין חריף מאוד וקשה מאוד. לא מוותרים על קוצו של יוד. אך דע לך, בעלי תורה זוכים להתחשבות מיוחדת".

בלשון הזה אמר לי: "בעל תורה ביתראעה פתיר, התורה, התורה, התורה מגינה, וגם האור שבה מטהר את הנשמה... יש מים מיוחדים שרוחצים אתו בהם, וכל העוונות נעלמים".

חכם עזרא עטיה עם חכם נתן סאלם

היכול מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

ימי הרחמים והסליחות ודיני הסליחות

וכן ציבור שאין להם מניין לדעת החזו"ע (שם עמ' יא) אין לומר סליחות שהם בארמית כיון שאין מלאכי השרת מכירים בלשון ארמית, אמנם דעת הכה"ח (סי' תקפ"א ס"ק כו), והארול"צ (ח"ד פ"א אות ב), חולקים עליו ואומרים שמותר לומר סליחות בארמית גם בלא מניין.

נוסח אמירת ויעבור ופירושו.

כשאומר ויקרא בשם ה' צריך להפסיק בין תיבת בשם לתיבת ה', וכן ב"ג מידות שאומר ה' ה' צריך להפסיק בין ה' הראשון לה' השני, כיון שיש מחלוקת ראשונים מי קרא בשם ה', האם משה או ה', דעת ר' יונתן בן עוזיאל בתרגומו (פרשת כי תש אפל"ד פ"ה), וכן בפרקי דר' אליעזר (ס"פ מז) מבואר שמשה הוא קרא בשם ה', ולפי"ז לא צריך להפסיק שכוונת הפסוק ויקרא [משה] בשם ה', אמנם דעת הרמב"ם (וכן נוקט בחזו"ע ימים נוראים עמ' לב להלכה) שה' הוא קרא בשמו, ופירוש הפסוק הוא ויקרא [ה'] בשם ה' כלומר ה' קרא בשם איזה שם, ה', ככתוב וקראתי בשם ה' לפניך, שלימד את משה את כל סודות ה' כמבואר במלכים (שם).

וכן ב"ג מידות נחלקו האם ויעבור ה' על פניו ויקרא מי קרא, רש"י ותוס' סוברים שמשה קרא, ה' ה', והרמב"ם סובר שה' קרא, ה' אל רחום וכו'.

והכריעו האחרונים כדעת הרמב"ם [ולכן צריך להפסיק בין בשם לה', ובין ה' הראשון לשני] אמנם מי שלא עשה הפסק אינו טועה מוחלט כיון שיש לו על מיש שיסמוך.

ועל פי דברי הרמב"ם הנ"ל לכאורה שמזכירים רק י"ג מידות [כגון בברית או בפתיחת ההיכל בימים נוראים] אם יאמר ה' ה' נמצא אומר שם שמים לבטלה, כיון ששם ה' הראשון אינו מ"ג מידות, אלא ה' אמר ה' אל רחום וכו' ולכן טוב שיאמר בלחש לפני אמירת המידות ויעבור ה' על פניו ויקרא ה', ה' אל רחום וכו'.

ידוע שבימים אלו אדם רוצה להתחזק ולהתעלות בקרבת ה', אמנם חכם עניו בראשו, שההתחזקות שלו תהיה בהדרגה, ולא יחשוב אדם לעלות עד לרום המעלות בזמן מועט.

ובבא"ח הביא משל על כך, משל לאדם שהיה מגדל זאב בביתו והוא היה דואג לו מאכילו ומשקהו, וברבות הימים שגדל הזאב התחיל לטרוף לו את שאר חיות המשק את התרנגולים והכבשים ולא ידע בעל הבית מה לעשות, והלך לשאול את החכם כיצד ינהג, אמר לו החכם, להתנפל עליו ולהרוג אותו עכשיו אתה לא יכול הוא יותר חזק ממך והוא עלול להרוג אותך, לכן מה תעשה, תוריד לו כל יום מעט מהמנה היומית שלו עד שהוא יהיה כחוש וחסר כוח ואז תוכל עליו,

ואותו הדבר הוא עם היצר הרע, אם אדם ירצה בפעם אחת להתגבר עליו הוא לא יתן לו, לכן מה יעשה כל פעם יוריד עוד דברים שמונעים אותו בעבודת ה' עד שבסופו של דבר הוא יוכל להתגבר עליו ולהיות עבד ה' אמיתי.

מדיני אמירת י"ג מידות.

כתב בחזו"ע (ימים נוראים עמ' לא) אם בשעת אמירת הסליחות רואים הציבור שאין להם מניין, יכולים לדלג על כל הי"ג מידות עד שיהיה להם מניין, [כדי שישפיקו לומר מעט סליחות קודם עמוד השחר], ולאחר מכן שיהיה להם מניין יחזרו לומר את כל הי"ג מידות שדילגו, ואם יראו שלא יהיה להם מניין [וכן יחיד] יכולים לומר את הי"ג מידות בטעמי המקרא כקורא בתורה.

וכן יחיד שרוצה לומר כתב בהליכות מועד (אלול עמ' לו) שרשאי לומר את כל הנוסח של אל מלך יושב על כסא רחמים וכו', ויעצור במילים של וכן כתוב בתורתך, ומי שבכל אופן רוצה לומר את הי"ג מידות יכול לומר אותם בטעמים כנ"ל, אבל ודאי שלכתחילה עדיף לומר אותם במניין ומעלתו יותר גדולה כך.

מעשה בירחורי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חרשן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

שכירות על חנות שרופה

שאלה: ראובן מנהל חברת כח אדם שואל, יש לנו עובדים שאינם יהודים שאנחנו משבצים אצל לקוחות, בסוף החודש החברה מוציאה חשבונית ללקוח עבור שעות העבודה של העובד הלקוח משלם את מלא הסכום לחברה ולאחר מכן החברה מעבירה את רוב הסכום אל העובד, ולוקחת לעצמה אחוזים. לפעמים יש עובדים גויים שנעלמים ואינם עונים יותר להודעות אם מפני שנתפסו על ידי משטרת ההגירה ונשלחו לחו"ל או שהטלפון שלו התקלקל או שהעובד מתבייש לקבל את הכסף כי מבין שעשה עבודה לא מספיק טובה לדעתו, עכ"פ המצב הוא שאי אפשר לשלם כעת לעובד את הכסף, האם הכסף שייך לחברה או שעליו להחזירו אל הלקוח. לשאלה מהו הסיכום בין החברה ללקוח האם החברה היא מתווכת בין הלקוח לעובד או שהיא קיבלה שאומר לספק את העבודה ענה ראובן כי החברה היא קיבלה ואינה סתם תיווך בעלמא בין הלקוח לעובד.

תשובה: החברה זוכה בכסף ואינה צריכה להחזירו ללקוח.

הנימוק: השלחן ערוך סימן קפ"ח ט"ז פסק שאם ראובן שלח את שמעון לקנות לו בגד אצל הגוי בהקפה וכשהגיע זמן הפרעון נתן ראובן לשמעון את הכסף שיתן למוכר הגוי, אך שמעון רואה שהגוי שכח שהוא צריך לקבל את הכסף, צריך שמעון להחזיר את המעות לראובן ואינו יכול לומר אני רוצה לעכבם שמה אחר זמן יזכרם הגוי, וגם אינו יכול לומר אני רוצה לקדם השם ולהחזירם לגוי, והוא הדין אם ראובן חייב מעות לגוי, ונתנם לחבירו לפרעו ושכחם הגוי, יחזיר לראובן ע"כ.

אכן בנידון השאלה שלפנינו נראה שאין החברה של ראובן שליח של הלקוח לתת מעות לגוי העובד, כיון שאין הוא כמתווך בעלמא אלא הוא הקבלן, ועליו לספק את העבודה והתשלום הוא אליו, על כן כל שהגוי ברח ואינו יכול להעביר לו את הכסף זכתה החברה בכסף מדין אבידת הגוי וכמו שפסק השו"ע סימן רס"א שאבדת הגוי מותרת, אם לא במקום שיש חילול השם אם לא יחזירנה שאז חייב להחזירה ואם יש קידוש השם אם יחזיר המחזיר הרי זה משובח.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אחרון
בן רחל

איגרת לבני הנעורים

תורה והמצוות בכל מצב ובכל מחיר

בדברים שהחיים תלויים בו. ודו"ק.

והוא שמצינו בעבודה זרה (ג): "למה נמשלו בני אדם כדגי הים, לומר לך מה דגים שבים כיון שעולים ליבשה מיד מתים, אף בני אדם כיוון שפורשים מדברי תורה ומן המצוות מיד מתים" (עיין עוד במעשה דרבי עקיבא ופסוק והמשל של השועל, בברכות סא:). התורה היא חיינו בבחינה של אויר לנשימה ולכן יש ללמוד בכל מצב ובכל אופן ללא כל אפשרות להקל בה ואפילו תהיה בשמים, יש לעלות אחריה כדי להשיגה.

בפירוש רש"י הנ"ל יש נקודה לעיון (ומקורו בגמ' עירובין נה). "לא בשמים היא, ולא מעבר לים היא" - שאם בשמים היא, אתה צריך לעלות אחריה. ואם מעבר לים היא, אתה צריך לעבור אחריה.

והרי לא בשמים היא, אם כן לא יהיה מצב שתהיה שם, אם כן בשביל מה לומר לנו, שאילו היתה בשמים צריכים היינו לעלות אחריה וללמדה, והרי לא תיתכן מציאות שכזאת.

אלא הם יסוד הדברים שאמרנו, דווקא אדם שיקבל על עצמו שאפילו אם תהיה בשמים - בכל מצב, יתגבר כארי ויחזר אחריה וילמדה, למרות כל הקשיים, "כמטמונים יבקשנה". לאדם זה בלבד, לגביו "לא בשמים היא" - כלומר אדם שיהא מוכן ללמוד תורה בכל מצב ואופן, להמית עצמו על תלמוד תורה, רק אצלו התורה קרובה מאד, אצלו בלבד מקויים (המשך הפסוק) "בפיך ובלבבך לעשותה". וזוהי זה, מי שלא יהיה מוכן בשכלו ובהכרתו לקיימה בכל מצב ואופן (שאינו מוכן לטרוח בעבודה ולעלות עד השמים או לעבור את הים כדי להשיגה) להמית עצמו על דברי תורה, לגביו התורה רחוקה, ובשמים ומעבר לים היא, ולא מקויים בו "כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותה".

במסכת אבות (ו', ד') כתוב "כך דרכה של תורה, פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן, וחיי צער תחיה, ובתורה אתה עמל. אם אתה עושה כן אשריך וטוב לך, אשריך בעולם הזה, וטוב לך לעולם הבא". ואין לומר שנכריח את האדם לעסוק בתורה בתנאי חרום אלו של פת במלח וחיי צער כדי לזכות בכרתה של תורה, זאת אומרת שאם יש לו מיטה לישון, לא מסתבר שנצריך אותו לזרוק ושישן על הארץ, עד שבלעדי זה אינו נכלל "בכך דרכה של תורה" - דהיינו בהגדרה של "תלמיד חכם". אלא ודאי ומסתבר אף אם ישן הוא על מיטה, ואינו מתענה בחיי צער יכול לזכות הוא בכרתה של תורה.

אלא הדברים מתבארים - אדם שיקבל על עצמו שאפילו אם יעני ח"ו עד פת לחם ושינה על הארץ וכו', ולמרות הכל יחליט ויקבע בלבו שילמוד ויעסוק בה בכל מצב, ואז יראה שהתורה באמת קרובה לו מאד, כי כך היא דרכה, שאינה בשמים ללא כל קושי וטרחה, פתאום הכל קל - "טוב לו אף בעולם הזה".

וזהו הרעיון הטמון בדברי רש"י - התורה הקדושה אפילו אם היתה בשמים היית צריך לעלות אחריה וללמדה, ורק אז תבין ש"לא בשמים היא, אלא קרוב אליך הדבר מאוד בפיך ובלבבך לעשותה".

אין מגלחים בחול המועד כדי שלא יכנסו לרגל כשהם מנוולים. ופירש"י שאם היו מותרים לגלח בחול המועד לא היו מזרזים עצמם לגלח קודם החג וכנסים לחג כשהם מנוולים, ועכשיו שהחמירו עליהם דהיינו שאין להם פתח, בודאי שיגלחו ויסתפרו קודם לכן. (ע"ש) זהו החסרון כשיש לדבר פתח, שמאפשר לאדם להקל בחומרתו, שנוטה הוא לסמוך על פתח זה לכתחילה, מה שאין כן אם לא היתה כל אפשרות אחרת שהיה מקיימה למרות קושייה. ודו"ק.

מצינו בגמרא עבודה זרה (לה). "אמר עולא כי גזרי גזירה במערבא, לא מגלו טעמא עד תריסר ירחי שתא, דלמא איכא איניש דלא סבירא ליה ואתי לזולזלי בה". ידעו חכמים שאם לא מגלים את הטעם, ממילא אין פתח, ולא יבואו לזלזל בה ולהיכשל.

ענין שאמרנו (סנהדרין כא). "מפני מה לא נתגלו טעמי מצוות? שהרי שני מקראות נתגלו טעמם, ונכשל בהם גדול העולם (שלמה המלך), כתיב "לא ירבה לו נשים, ולא יסור לבבו" (דברים יז, יז) אמר שלמה: אני ארבה ולא אסור, וכתיב "ויהי לעת זקנתך שלמה נשיו הטו את לבבו" (מלכים א' יד, ד). וכתיב "לא ירבה לו סוסים, ולא ישיב את העם מצרימה למען הרבות סוס" (דברים יז, טז) אמר שלמה: אני ארבה ולא אשיב, וכתיב "ותצא מרכבת מצרים בשש" וגו' (מלכים א' י, כט). כשיש טעם לדבר והדבר תלוי בסיבה, אם כן אפשר למצוא פתח שבה הסיבה לא שייכת - כשיש פתח יש נטיה להקל, ולהתקרב יותר לחטא.

כשם שמצינו בגמ' ביצה ב: ונפסק בשו"ע ס' תצ"ה, סעיף ד' שהוסיפו איסורי מוקצה ביום טוב כגון פירות לאוצר ולסחורה, ועוד, משום דקיל ולא אתי לזולזלי ביה, ופירש"י ש"ס קל לבני אדם מפני שאופים ומבשלים בו, ועושים בו כל צרכי אוכל נפש, ואם נתיר מוקצה יבוא לזלזל ביום טוב.

התורה מעדיפה לא לגלות את טעמי המצוות כדי לשמור את האדם מכל מכשול וזלזול. התורה היא חיים - לא שייך בה מושג של "מכשול", "כי הוא חייך ואורך ימים" (דברים ל, כ).

ואמרו חז"ל "שגגת תלמוד עולה זדון" (אבות ד, יג). כלומר אין "שגגה" בתורה, אין בה מכשול, בדבר שהחיים תלויים בו לא שייך שוגג. כגון אם יכניס אדם ידו לזרם החשמל ויאמר טעיתי, שוגג הייתי - אין טעות

"כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוה היום לא נפלאה היא ממך ולא רחוקה היא לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחנה לנו, וישמענו אותה ונעשנה, ולא מעבר לים היא לאמר מי יעבר לנו אל מעבר לים ויקחה לנו וישמענה אותה ונעשנה. כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותה" (דברים ל יא - יד). פירש"י - "לא בשמים היא שאילו היתה בשמים היית צריך לעלות אחריה וללמדה". מפירושו נלמד שתורה צריך ללמוד ולדעת בכל מצב - ואפילו תהיה בשמים יש עלינו לעלות אחריה וללמדה, ולא מעכב בה כל סיבה ואופן, כעין ששנו "הוי גולה למקום תורה" (אבות פד, יד) כלומר שצריכים ללמוד ולקנות תורה אפילו אם יצטרך לחיות בנכר בתנאי הגלות הקשים.

תורה יש ללמוד בכל מצב, ואפילו בשעת מיתתו כדאיתא בשבת (פג:): על הפסוק "זאת התורה אדם כי ימות באוהל" (במדבר יט, יד) וכן ידוע על כמה גדולים שלמדו תורה ממש עד הרגע האחרון ונשמתם יצאה מתוך תורה. (מסביר המהר"ל כיון שאין המיתה מפסקת, והתורה ממשיכה בעולם הבא ממש כמו בעולם הזה). בשעת כיבוש הארץ רצה מלאך ה' להרוג את יהושע בן נון על שביטל תורה אפילו בתנאי מצור ודוחק, במצב של מלחמה יש לעסוק בה, והמונע עצמו ממנה מתחייב על כך (עיין מגילה ג:).

איתא בעירובין (ק). "אמר רבי יוחנן אלמלא לא ניתנה התורה היינו למדים צניעות מחתול, גול מנמלה, עריות מיונה, ודרך ארץ מתרנגול". תימה, משמע שתובעים מן האדם ללמוד תורה מבעלי חיים, ואפילו מהטמאים ומהפחותים שבבריאה (כגון חתול ונמלה) אלא לומר לנו גדרה של תורה, שיש ללמודה מכל דבר, בכל מצב, ואפילו היתה בשמים יש לעלות אחריה וללמדה.

ויש לשאול על הכרח זה ללמוד תורה אפילו היתה בשמים? והרי לכאורה מצב של "אי אפשר" הוא, ואיך מצווים על זה?

ובביאור הדברים נראה לומר, כדי שידע האדם בהכרתו שאין שום פתח דהיינו מצב ואופן שבו אין לומדים תורה. כשיש פתח נוטה האדם להקל, שכיה הדבר כשאדם עייף כגון שהלך לישון מאוחר ולא קם להתפלל במניינו הקבוע, אך ורק מפני שידוע שיש מנין נוסף בשעה מאוחרת יותר. אם לא היה מנין אחר אלא אך ורק זה, היה מתגבר כארי וקם למרות עייפותו מפני שאין פתרון אחר ואם לא יתגבר יפסיד תפילה במנין, ולכן מוזר עצמו ביתר שאת, וקם לפי שאין ברירה אחרת.

מצוי שאנשים דוחים את מצוות קריאת שניים מקרא ואחד תרגום בערב שבת, אך ורק מפני שמצוי להם אפשרות ופתח אחר לקיים מצוה זו כגון בשבת או בשבוע שלאחר מכן ואפילו עד שמחת תורה.

וסברא מפורשת היא בחז"ל כדאיתא במועד קטן (יד).

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

חנניה בן מסעודה

מאיר בן מדי

ימיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - ראש השנה

חפשו סביב שולחן החג את סימני ראש השנה, התפילות והפריטים המסתתרים!
מי ימצא אותם ראשון? בהצלחה!

הפריטים שעליכם לחפש:

רשימת הפריטים:

1. שופר - תקיעת ראש השנה.
2. מחזור - תפילות החג.
3. כתר מלכות - מלכויות.
4. תפוח - סימן לשנה טובה.
5. דבש - מתיקות השנה.
6. רימון - "שירבו זכויותינו".
7. ראש דג - "שנפרה ונרבה כדגים".
8. נרות חג - הדלקת נרות.
9. סלית - לתפילת החג.
10. ספר תורה - קריאת התורה.
11. איל - זכר לעקידת יצחק.
12. סבך ענפים - האיל נאחז בסבך.
13. מים זורמים - תשליך.
14. מאזני משפט - יום הדין.
15. קולמוס - כתיבה וחתימה טובה.

האם תצליחו לגלות את כולם?

בהצלחה!

מצא את ההבדלים

וילכו שניהם יחדו

התבוננו היטב בדרך אל הר המוריה — האם תצליחו למצוא את כל 15 ההבדלים?

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי הרשב"י

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

ראש השנה ועשר"ה

בעמדה בחברה או למצוא חשיבות בעיני איזה בריה, אחר שמכל מקום הי"ת הוא הקובע על הכל והוא הון ומפרנס לכל, הן בממון הן בשמחות חיים הן בבטחון אישי והן בכל תחום ותחום, ובוה יתקיים בנו דברי רבינו ה"חובת הלבבות" בשער הביטחון שהבטוח אין לו כל דאגה מזולתו כלל כי יודע שהכל בידו יתברך, ותמיד הוא יתברך מנהיג אותנו באופן הכי טוב עבורנו, ואם הוא יתברך מחליט להענישנו הרי ודאי הדבר שהוא לצורך שנוכה לתיקון מידותינו ולכפרת עוונותינו ואם נזכה למידת השיפלות ומיד נקבל באהבה ללא צורך לעבוד על עצמינו ולשכנע את ליבנו להכנעה, אלא הדבר יבוא מתוך אמונה פשוטה מלכתחילה שלא מגיע לנו מעימו יתברך דבר וחצי דבר, אלא אין אנחנו ראויים למתנות וכל מתנה שהנו מקבלים זה הכל מתוקף רחמנותו יתברך עלינו, על אף שאין אנחנו עובדים אותו כראוי, אזי נזכה להארת פנים מעם ה' אלו קונו שכלול בה את כל הברכות כולם כפי שאומרים בתפילה כי באור פניך נתת לנו "תורה!" "רחמים!" "אהבה!" "חסד!" "צדקה!" "רחמים!" "ברכה!" "שלום!" וזה פשוט שאם נמצא חן בעיני הי"ת אזי כל בריה לא יכולה לנו וגם בצד הטבעי כולם יאהבו אותנו אחר שלא נבקש מהם דבר.

ואפילו כמצב ובאופן שחלילה יכשל איזה אדם ויבייש ויכלים אותו ברבים, אם אמונתנו תהיה איתנה בהי"ת הרי שהדבר לא יפריע לנו כלל, שהרי מה שמתביישים מן הרבים זה מחמת שאנחנו רוצים שלא יחשבו עלינו רע, ורוצים למצוא חן בעיני בני אדם, אבל אם יודעים אנחנו שלא חטאנו, ויודעים אנחנו שגם לא גרמנו שום עוול במעשינו, חלילה שאדם זה יביישנו ברבים ויכשל בחטא גדול זה, וממילא אין לנו שום צער כלל, לפי שאין לנו ליחס שום חשיבות בלתי לה' לבדו, וכל הטעם שאין אנחנו רוצים שלכתחילה יביישנו זה רק בכדי שלא יהיה חילול שם ה', ושלא יכשלו אחרים מחמתנו, אבל אם לא היה מנוס וכך גלגל הי"ת את הדברים אין לנו צער כלל, ואין ההכלמה מעלה בנו או מורידה כלל ועיקר. וכמובן שדברים אלו הם אצלנו בגדר 'דיבורים בעלמא', ורוחקים אנו מאוד מלקיימם, אולם אם נתבונן באמיתותן של הדברים וכפי שהם באמת נחוש ונבין שאין לנו צער כלל בעולם הזה חוץ מצער החטא ואי עשיית רצונו יתברך ותו לא, וא"כ כמה עלינו לעשות תשובה על חוסר אמונתנו שהיא עיקר של התורה, וכן על הגאווה שלנו שאנחנו מחשיבים עצמינו לעבדי ה' נאמנים ואין בנו לא תורה ולא מצוות לשם שמים, ירחם עלינו ה' ונזכה לתשובה שלימה, וככל שנרגיש שפלות לפני ה' ונקיים מה שאנחנו אומרים בתפילה 'ונפשי כעפר לכל תהיה' אזי על ידי זה יתקיים בנו המשך התפילה שתקנו חז"ל 'פתח ליבב בתוריד' לפי שרק על ידי 'ונפשי כעפר לכל יהיה' וביטול העצמיות והעולם הזה ניתן להתחיל לקבל את אמיתותה של התורה הקדושה, ולהבין את צפון מידותיה ורחמנותה ואת עומק אמריה הקדושים, אמן.

על הזכות לעובדו יתברך. לפי שמידת השפלות היא שורש של כל המידות הטובות, ומי שזוכה לה הרי הוא זוכה למצוא חן בעיני ה'. וכפי שמצינו אצל משה רבינו שאמר 'ונחנו מה', וכן מצינו אצל דוד המלך בספר תהילים 'ואנוכי תולעת ולא איש', 'וחטאתי נגדי מיד', וכן אצל כל הצדיקים. וכמו שאמרנו ז"ל (ברכות ז). ואמר רבי יוחנן משום רבי יוסי טובה מרדות אחת בלבו של אדם יותר מכמה מלקיות, וריש לקיש אמר יותר ממאה מלקיות, שנאמר 'תחת גערה במבין מהכות כסיל מאה', ופירש רש"י מרדות אחת לשון רדיו והכנעה שאדם שם על לבו מאליו.

ולב מי לא ישפל בראותו את הנגעים העצומים שיש לו בחסרון עבודת ה', וכתב הרמב"ם (תשובה ז ג) אל תאמר שאין תשובה אלא מעבירות שיש בהן מעשה כגון זנות וגזל וגניבה, אלא כשם שצריך אדם לשוב מאלו כך הוא צריך לחפש בדעות רעות שיש לו ולשוב מן הכעס ומה האהבה ומה הקנאה ומה ההתול ומרדיפת הממונו והכבוד ומרדיפת המאכלות וכיוצא בהן מן הכל צריך לחזור בתשובה, ואלו העונות קשים מאותן שיש בהן מעשה שבזמן שאדם נשקע באלו קשה הוא לפרוש מהם, וכן הוא אומר יעזוב רשע וגו'. עכ"ל

לבנו מלא וגדוש בנסיות רעות, ונפשנו חושקת בהם, והרי הם החמורות מעונות! כל שכן שאין בנו לא תורה ולא מצווה בשלמותה ובכל פרט ופרט יצר הרע מכניס את הנסיות עבור האנכיות של גשמיותנו ועצמותנו. אפילו אם נדבר בשיחות חברים וישאל אחד החברים מה העצה שלכם לשאלה פלונית, וכיצד ניתן לפטור בעיה אלמונית, ונשיב לאותו חבר את דעתנו כיצד ניתן לפתור את אותה הבעיה, פשוט הדבר למתבונן שאין כוונתנו הפנימית רק לחוס על חברנו, ולעזור לו לפתור את בעייתו בלבד, אלא פעמים רבות כוונתנו היא להראות את חוכמתנו וידיעתנו, והראיה לכך שהרי אם משהו אחר יביע עצה אחרת, ודאי נרצה שדוקא יבחרו בעצתנו, ולא דוקא מפני שברור לנו שעצתנו היא הטובה יותר, אלא כיון שלא מתקיים כבודנו, ופעמים רבות שאף נתווכח שעצתנו יותר טובה ולא נחשוש כלל לעניין מה באמת יהיה טוב בעבור שואל העצה, או שנפגע אם לא יעשו כעצתנו, אלא ודאי שרצוננו להראות שיש בנו חכמה, ואנחנו יודעים להשיב, ויש לנו עמדה בחברה, ואנחנו לא פחותים או אפילו יותר טובים מאחרים.

אוי נא לנו שכך עלתה בגורלנו, שאנחנו מחשיבים אנשים שהם בשר ודם, שהם יכולים להעלות או להוריד להוסיף או לחסר מאיתנו, והרינו תולים מבטחנו בבשר ודם ומחנפים אליהם, במקום לבטוח בשם ה' ולהמציא חינונו בה' לבדו, ולהאמין באמונה שלימה וחושית שרק הי"ת הוא לבדו משפיל ומרים והוא לבדו בעל הכבוד, ואין לנו שום צורך לעבוד את בני אנוש בלתי לה' לבדו, וממילא גם לא יהיה לנו עניין בכבוד מדומה או

נמצאים אנחנו בימים הקדושים והמובחרים של השנה, ימים שניתנו לנו במתנת שמים, ומבואר בדברי רבותינו הראשונים שזכינו לימים אלו גם מכח תפילותיו של משה רבינו הרועה הנאמן, שעמד בתפילה לפני ה' לאחר שבירת הלוחות הראשונות במשך ארבעים יום. והחל הי"ת לסלוח על עוון העגל, באותם עשרה ימים האחרונים של הארבעים יום, עד שביום הכיפורים אמר ה' למשה "סלחתי כדברך", וקבע הי"ת ימים אלו לדורות לימי תפילה ותחנונים, לפי שכח השפעת הימים הולך וסובב בכל שנה כאשר מגיע לאותה העת, ואז מתעוררת אותה מידת חסד ורחמים לסלוח עוונותינו ולכפר אשמותינו.

כמה וכמה הי"ת הוא אל רחום וחנון ומרבה להטיב עם בניו, עד כדי כך שמאחבתו אותם ומחששו עליהם שמא בכח בחירתם עלולים שלא לצום ולהתפלל לפניו ביום הקדוש של יום הכיפורים ציווה הוא יתברך בתורתו הקדושה "כי כל הנפש אשר לא תעונה ואתה הנפש ההיא מקרב עמיה", וכמו אב שמוהיר את בנו שלא יעז לפספס את העסק הגדול של חייו, עסקה שבמעט ממון יוכל לקנות כמה וכמה בנינים ואולמות וחנויות, ועתה חושש האב שמא יזלזל הבן בעסקה הגדולה של ים מאין, ולפיכך מזהירו בהזהרות חמורות שבאמת יתקעם ויקצוץ עליו אם ימנע מעצמו את הטוב הגדול הזה.

על אחת כמה וכמה שיש עלינו לרדת לעומק הדברים, ולהבין כמה כח עצום יש לימים קדושים אלו להשפיע על כל מהותנו, ועל כל חיינו ממש, לפי שאם אנחנו משפיעים על שנה אחת, אזי ממילא לשנה הבאה אנו באים בכח רוחני שהרווחנו מכל שנה זו, וממילא בימי אלול ועשרת ימי תשובה הבאים אחרים מתעצמים הרווחים, התפילות, וניצול הזמן, ומחמת עלייתנו ושיגשוגינו בשנה שחלפה ובכח התפילות של ימים נוראים ממילא על ידי זה מתעצמת השנה השניה יותר ויותר, שהרי התעצמו התפילות בעשרת ימי תשובה של שנה זו יותר מבשנה שעברה, וממילא גם השנה השלישית מתעצמת יותר מן הקודמת, וכן הלאה. אבל מי שלא זכה להבין זאת אזי מפסיד כבר מהשנה הראשונה, וע"י כך מפספס את ההזדמנות הגדולה והאמיתית שמשפיעה על ההתעלות הרוחנית של כל השנה, וממילא מפסיד בזה גם את ההתעלות בעשרת ימי תשובה שיבואו בשנה שאחר זה, וכן הלאה. וידוע שכל גדולי ישראל לא זכו לדרגתם אלא בכח התעצמותם בימים הנוראים והקדושים, ע"י שהתעצמו בכח להרגיש את אמיתות הרגשת שיפלות לפני ה' והרבו תפילות מתוך פנימיות הלב, בלב טהור.

והחכמה הגדולה של האדם הוא להיות בבחינת 'מטה ולא מטה', כלומר מצד אחד להיות בשפלות פנימית גדולה לפני ה', ומאידך לדעת להיזהר שלא ישפיע הדבר חלילה לחסר בעבודת ה' בתוך שמחה פנימית

הברכה שגד

לשנה החדשה

קח לך את הזכות היקרה

1. להיכנס בארון הקודש
2. להתברך בפתיחת ה"ל"ל בכל שבת ושבת במשך שנה שלילמה!
3. ולהיות שותף מלא בזיכוי הרבים ובפעילות הקדושה של הישיבה!

זכות מיוחדת להתברך במשך השנה מפי מו"ר עט"ר

הגאון המקובל **רבי בצלאל שמשון אלי** שליט"א

בליל שישי מול קודש הקודשים!

5. סכין הברכה עם שמות הפרנסה מתנה!

זכות ברכת השנה בתשלום חד-פעמי: **ש"פ 3,800**

או בפריסה נוחה: **ש"פ 315 x 12** תשלומים

- מכספי מעשר לכתחילה -

חייגו עכשיו: 03-5520004

פדיון כפרות

מעבירים למוסדות הקדושים של
הרב בניהו שמואלי שליט"א
וזכים לזכות הצדיק בערב יום הכיפורים

פדיון כפרות למחזור

עלות תרנגול (לכל הדעות)
סך 45 ש"ח לכל נפש

פדיון כפרות בכסף

ע"פ המנהג
סך 26 ש"ח לכל נפש

למסירת שמות באחר
סוקו את הבוקר

או במעטפות שבמשרדי הישיבה
ובטלפון **03-5520-004** שולוחה 7
בברכת כתיבה וחתומה טובה!